

Sygn. akt VII U 713/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Stachurska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 czerwca 2018 r. w Warszawie

sprawy L. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek odwołania L. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 11 maja 2017r., nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje L. T. wcześniejszą emeryturę od dnia 4 czerwca 2017 roku,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz L. T. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

T. L. w dniu 31 maja 2017r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 maja 2017r., znak: (...), odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że legitymuje się wymaganym 15 - letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych. Podniósł, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił jako wykonywanej w warunkach szczególnych pracy od dnia 8 września 1975r. do dnia 31 grudnia 1998r. w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego. Podkreślił ponadto, że nie posiada świadectwa pracy w warunkach szczególnych, gdyż zakład pracy uległ likwidacji (odwołanie z dnia 31 maja 2017r., k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, warunkującym prawo do świadczenia. Zaznaczył, że zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku. Powyższe okresy pracy stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy. W przypadku ubezpieczonego nie został uwzględniony do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia od 8 września 1975r. do 31 grudnia 1998r. w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego z uwagi na fakt, że ubezpieczony nie przedstawił świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Natomiast zeznania świadków, w świetle obowiązujących przepisów, nie są wystarczającym środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym na udokumentowanie zatrudnienia w warunkach szczególnych (odpowiedź na odwołanie z dnia 27 czerwca 2017r., k. 3 a.s.).

W toku postępowania pełnomocnik ubezpieczonego wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie ubezpieczonemu wcześniejszej emerytury od dnia ukończenia 60 roku życia, tj. od 4 czerwca 2017r. Ponadto zawnioskowała o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego (protokół rozprawy z dnia 6 czerwca 2018r., k. 55 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. T., ur. (...), w okresie od 7 września 1972r. do 26 lipca 1975r. zatrudniony był w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. w celu nauki zawodu (świadectwo pracy, k. 5 tom I a.r.). W tym samym czasie, od września 1972r. do 20 czerwca 1975r. uczęszczał do (...) Szkoły Budowlanej (...) w N. w zawodzie mechanika-kierowcy pojazdów samochodowych (świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej, k. 13 a.s., odpis świadectwa, k. 12 akt osobowych). Z dniem 8 września 1975r. ubezpieczonego przyjęto do pracy w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. na stanowisko mechanika samochodowego (umowa o pracę z dnia 8 września 1975r., k. 51 akt osobowych). W trakcie zatrudnienia, od 6 października 1976r. objął stanowisko operatora sprzętu budowlanego. W okresie od 24 października 1977r. do 15 października 1979r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, podczas której uzyskał prawo jazdy kategorii C. W dniu 7 listopada 1979r. powrócił do pracy w macierzystym zakładzie pracy na stanowisko operatora, w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 6 listopada 1979r., k. 53 akt osobowych). Początkowo w latach 1979 - 1984 kierował betonomieszarką marki T. o pojemności 6m⁽³⁾ betonu. W dniu 28 kwietnia 1982r. zdobył uprawnienia na prowadzenie pojazdów kategorii BE, CE oraz T, natomiast w dniu 15 kwietnia 1984r. i 21 marca 1986r. uzyskał uprawnienia do obsługi ciężkich maszyn budowlanych i drogowych: żurawia samojezdnego kołowego do 16t. i pompy do betonu. W okresie od dnia 3 października 1986r. do dnia 31 lipca 1989r. przebywał na budowie eksportowej (...) (ZSRR), gdzie pracował jako operator żurawia samochodowego i obsługiwał dźwigi samochodowe typu P. oraz J., pracując w pełnym wymiarze czasu pracy. Po powrocie z budowy eksportowej ubezpieczony ponownie wykonywał obowiązki operatora. Obsługiwał dźwigi samochodowe, pompy do betonu, tzw. gruszki oraz pompy S. do podawania betonu. Dźwig samojezdny służył do rozładunku oraz załadunku samochodów w centralnej bazie w N.. Był on przydzielany ubezpieczonemu na dany dzień. Podczas przerwy technologicznej pomiędzy poszczególnymi załadunkami, ubezpieczony dokonywał konserwacji oraz usprawnień mechanizmów sprzętu, który obsługiwał, np. sprawdzał liny dźwigu i wytrzymałość. W większości praca była jednak wykonywana na budowach znajdujących się na terenie W., gdzie ubezpieczony jeździł dźwigami samochodowymi oraz pompą do betonu, za pomocą której pompował beton na różne wysokości oraz odległości. Maszynę obsługiwał za pomocą joysticka, którym włączał i wyłączał poszczególne mechanizmy. Prace związane z pompowaniem betonu były wykonywane przez całą zimę, kiedy temperatura nie spadła poniżej -10^(°)C. Jeśli następowała przerwa spowodowana silnymi mrozami do obowiązków ubezpieczonego należał przewóz towarów samochodem ciężarowym na poszczególne budowle. Wszystkie pojazdy, którymi wówczas kierował, miały masę całkowitą powyżej 3,5 tony. Poza wskazanymi obowiązkami ubezpieczony nie wykonywał innych czynności. Swoją pracę realizował w pełnym wymiarze czasu pracy, a często także w godzinach nadliczbowych. Zatrudnienie ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...)z siedzibą w W. ustało z dniem 31 lipca 1999r. (zeznania odwołującego, k. 54-55 a.s., zeznania świadka M. M., k. 52-53 a.s., zeznania świadka A. L., k. 53-54 a.s., zaświadczenie ukończenia kursu, k. 10 akt osobowych, rozliczenie końcowe na budowie eksportowej, k. 25

akt osobowych, oświadczenie, k. 27 akt osobowych, rozwiązanie umowy o pracę, k. 29 akt osobowych, dokumenty dotyczące zmiany warunków zatrudnienia, k. 37 – 50 akt osobowych).

(...) Przedsiębiorstwo (...)z siedzibą w W., wystawiło ubezpieczonemu w dniu 29 lipca 1999r. świadectwo pracy, w którym zaświadczyło, że L. T. był zatrudniony w w/w zakładzie pracy w okresie od dnia 8 września 1975r. do dnia 31 lipca 1999r. na stanowiskach: mechanika oraz operatora. Powyższe świadectwo pracy zawierało także wyszczególnienie okresów, w których ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, natomiast nie wykazywało charakteru wykonywanej pracy i stanowiska ściśle według pozycji i punktu załącznika do zarządzenia ministra, któremu podlegał zakład pracy (świadectwo pracy z dnia 29 lipca 1999r., k. 5 akt osobowych).

W okresie od dnia 23 listopada 1999r. do dnia 4 listopada 2002r. ubezpieczony zarejestrowany był w Powiatowym Urzędzie Pracy w N. jako osoba bezrobotna (zaświadczenie, k. 11 tom I a.r.). Następnie w okresie od dnia 5 listopada 2002r. do dnia 15 lipca 2011r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w siedzibą w W. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych. W dniu 12 stycznia 2017r. ww. Przedsiębiorstwo wystawiło ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w których zaświadczyło, że w okresie od dnia 5 listopada 2002r. do dnia 15 lipca 2011r. L. T. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych) pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, która to praca jest wymieniona w Dziale VIII, pod poz. 2 pkt 1 wykazu A stanowiącego załącznik do Zarządzenia Nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (świadectwo pracy, k. 21 akt emerytalnych). W okresie od dnia 1 września 2011r. do dnia 17 kwietnia 2012r. ubezpieczony pracował w (...)z siedzibą w P. na stanowisku operatora dźwigu (umowa o pracę, k. 6 tom II a.r.). Od dnia 1 października 2013r. ponownie podjął pracę w Przedsiębiorstwie (...) w siedzibą w W. na tożsamym stanowisku jak podczas poprzedniego zatrudnienia. W dniu 12 stycznia 2017r. zakład pracy wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, k. 35 akt emerytalnych).

W dniu 4 maja 2017r. L. T. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. Do wniosku dołączył informację o okresach składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek o emeryturę wraz z załącznikami, k. 1-35, akt emerytalnych).

Na podstawie dowodów uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999r. ogólny staż pracy ubezpieczonego w wymiarze 25 lat, 8 miesięcy i 10 dni. Jednocześnie ustalił, że ubezpieczony nie spełnił warunków wynikających z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił okresu co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił ubezpieczonemu okresu pracy w szczególnych warunkach od dnia 8 września 1975r. do dnia 31 grudnia 1998r. w (...)Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W., gdyż w świadectwie pracy z dnia 29 lipca 1999r. wykazano okres pracy w szczególnych warunkach, natomiast nie wykazano charakteru wykonywanej pracy i stanowiska ściśle według pozycji i punktu załącznika do zarządzenia ministra, któremu podlegał zakład pracy, natomiast ustalenie okresów pracy w szczególnych warunkach w oparciu o zeznania świadków jest dopuszczalne jedynie w postępowaniu odwoławczym. W związku z tym decyzją z dnia 11 maja 2017r., znak: (...), odmówiono L. T. prawa do wnioskowanego świadczenia (decyzja ZUS z dnia 11 maja 2017r., znak: (...), k. 39, akt emerytalnych.). L. T. odwołał się od powyższej decyzji (odwołanie z dnia 31 maja 2017r., k. 2 a.s.).

Wskazany stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach osobowych i rentowych L. T., jak również w oparciu o zeznania ubezpieczonego oraz świadków: A. L. i M. M..

Zeznania strony i świadków zostały ocenione jako wiarygodne, ponieważ były spójne i wzajemnie się uzupełniały. Świadkowie pracowali w tym samym zakładzie pracy, co ubezpieczony, tj. w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W., a zatem znali jego pracę, widzieli i wiedzieli, czym ubezpieczony się zajmował. W związku z tym, skoro mieli sposobność obserwować ubezpieczonego w pracy, to ich wiedza odnośnie zakresu obowiązków, jakie ubezpieczony realizował, nie mogła być kwestionowana. Poza tym ich zeznania były spójne i rzeczowe, podobnie jak zeznania ubezpieczonego, którym Sąd także dał wiarę. Znalazły one potwierdzenie w dowodach z dokumentów i zostały potwierdzone przez świadków. Nie było zatem podstaw, aby negować ich wiarygodność.

Dowody z dokumentów, w szczególności znajdujące się w aktach osobowych oraz przedstawione przez ubezpieczonego wraz z wnioskiem o emeryturę, Sąd Okręgowy ocenił jako wiarygodne, gdyż były one zgodne z osobowymi źródłami dowodowymi i tworzyły spójny obraz zatrudnienia L. T.. Co istotne, strony, w tym organ rentowy, nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie L. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 maja 2017r., znak: (...), jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017r., poz. 1383), zwanej dalej ustawą emerytalną, wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury

w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, o których mowa w powołanym art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r., nie ma żadnej swobody. Prace te ściśle i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43), zwanym dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego. Na wykazach prac zawartych we wskazanym rozporządzeniu nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);

2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia) oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997r., II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001r., II UKN 598/00). Brak tego dokumentu nie niweczy jednak możliwości ustalenia, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że L. T. ukończył w dniu 4 czerwca 2017r. wymagany wiek 60 lat i choć przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, to złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa. Ponadto, według stanu na dzień 1 stycznia 1999r., wykazał okresy składkowe i nieskładkowe wynoszące co najmniej 25 lat. Przedmiotem sporu pozostawało zatem jedynie ustalenie, czy ubezpieczony posiada na dzień 1 stycznia 1999r., 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia od dnia 8 września 1975r. do dnia 31 grudnia 1998r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Odnosząc się do stanowiska organu rentowego ponownie wskazać należy, że powoływana przez organ rentowy okoliczność braku w/w dokumentu nie niweczy prawa ubezpieczonego do wnioskowanego świadczenia. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996r. (II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239) wskazał, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, a ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Biorąc pod uwagę powołane okoliczności, z których jednoznacznie wynika, że świadectwo pracy nie jest w postępowaniu sądowym jedynym dopuszczalnym dowodem mogącym potwierdzić pracę w warunkach szczególnych, Sąd przeprowadził inne dostępne dowody, aby ustalić, czy w spornym okresie L. T. pracował w warunkach szczególnych. Na okoliczność rodzaju czynności realizowanych przez ubezpieczonego złożył zeznania on sam, a także świadkowie A. L. i M. M.. Nadto, zostały pozyskane oryginały akt osobowych L. T. i na tej podstawie został ustalony stan faktyczny w sprawie. Przesłuchani w sprawie świadkowie, będący współpracownikami ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W., a zwłaszcza M. M., który również wykonywał pracę operatora-kierowcy, potwierdzili jego pracę w charakterze operatora, którą wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadkowie wskazali również, że ubezpieczony przez cały czas wykonywał te same zadania, co miało miejsce także w okresie jego pracy na budowie eksportowej w ZSRR. Co prawda w czasie krótkotrwałych przerw technologicznych realizował drobne prace konserwatorskie, jednak do jego głównych zajęć należało obsługiwanie dźwigów samochodowych i pompy do betonu, za pomocą której transportował beton na placu budowy. Poza tym prace konserwatorskie były realizowane wówczas, gdy ubezpieczony zamiast beczynnie oczekiwać na kolejny załadunek bądź wyładunek, co było podyktowane procesem technologicznym, dokonywał drobnych bieżących prac. Z tego tytułu nie można jego pracy wykonywanej w warunkach szczególnych odmawiać charakteru stałości i przyjmować, że nie była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd rozpatrując przedmiotową sprawę poszukiwał w Wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego takich prac, które odpowiadałyby tym pracom, które realizował ubezpieczony. Dział V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, pod poz. 3 wymienia „Prace maszynistów ciężkich maszyn

budowlanych lub drogowych”. Prace realizowane przez ubezpieczonego – choć nazwa jego stanowiska to operator – polegały na obsłudze różnego rodzaju sprzętu budowlanego, który niewątpliwie z uwagi na gabaryty i przeznaczenie można kwalifikować jako ciężki sprzęt budowlany. Wobec tego od 7 listopada 1979r. (data powierzenia obowiązków operatora po odbyciu służby wojskowej, zgodna ze wskazaniem pracodawcy ze świadectwa pracy z dnia 29 lipca 1999r.) do 31 grudnia 1998r. można je kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych.

Odnosząc się do okresowego wykonywania przez ubezpieczonego prac kierowcy samochodów ciężarowych, wskazać należy, że ubezpieczony wykonując takie prace kierował pojazdami ciężarowymi o masie całkowitej powyżej 3,5 tony, którymi rozwoził materiały na budowy podczas przerw w pracy operatora, co było spowodowane silnymi mrozami. Tego rodzaju pracę rozporządzenie w sprawie wieku emerytalnego także kwalifikuje jako wykonywaną w warunkach szczególnych. Wykaz A w Dziale VIII pod poz. 2 wymienia prace kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych) pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów. Wskazać należy, że co prawda (...) Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w W. prowadziło działalność związaną z budownictwem przemysłowym, jednak w ocenie Sądu, ubezpieczony wykonując obowiązki kierowcy samochodów ciężarowych, zajmował się ich transportem, dlatego jego prace można przyporządkować do tych, które są wymienione w Dziale VIII „W transporcie i łączności”.

Podsumowując, łączny staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach przekracza 15 lat. L. T., wbrew stanowisku organu rentowego, spełnił wszystkie zatem przesłanki wynikające z § 1 - 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ma prawo do wcześniejszej emerytury.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał L. T. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 4 czerwca 2017r., tj. od osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego, wynoszącego 60 lat.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800), zasądając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

(...)